

РЕШЕНИЕ

№ 5318

гр. София, 08.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6295** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците.(ЗУБ). Делото е образувано по жалба от З. А., [дата на раждане] в С., гражданин на С., с адрес в [населено място], [жк], вх. Г, ет.1, ап.80, срещу Решение № 9577/05.06.2023г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците, с което му е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като се иска от съда да отмени решението и върне преписката на административния орган за ново разглеждане. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и с целта на закона. Изтъква се, че жалбоподателят е пребивавал в страната от 1997г., първоначално с кратковременна виза, впоследствие с дългосрочна и получил и правото на постоянно пребиваване в България. Претендира, че са налице хуманитарни причини по пар.1, т.16 ДР на ЗЧРБ , възпрепятстващи напускането на страната, тъй като ще създаде сериозна опасност за здравето и живота му както и заради целостта на семейството му. Пристигнал от [населено място], който бил почти разрушен и унищожен, връзката му със С. била прекъсната, в С. той би се върнал като някакъв предател или вреден елемент, счита за невъзможно да започне живот там след 25 годишно прекъсване. Изтъква, че е член на семейство на български гражданин - със съпругата му С. Г. Г., живеели заедно, през 2004г. се родил синът им А. З. Ал И., а през 2010г. сключили граждански брак, който не бил разтрогван и продължавало съвместното им

съжителство.

Жалбоподателят оспорва и приетото в решението, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ за предоставянето на статут на бежанец, като счита, че ще бъде преследван съдебно от държавата си, поради неотбиване на военната служба. Още през 2012г. сирийските власти въвели ограничения да напускат страната мъжете на възраст между 18 и 42 години, годни за военна служба, от този момент и жалбоподателят не е посещавал родината си. Позовава се на протести срещу режима, на данни от ООН за загинали над 8 000 души от няколко бунта. В този аспект счита, че съгласно чл.8, ал.3 ЗУБ са налице достатъчно субекти, извършващи преследване. Счита, че административният орган не е анализирал по чл.8, ал.5, т.5 ЗУБ обстоятелството, как би се гледало на служенето в армията на А., а тъй като тези събития са станали след като е напуснал страната, то положението му попадало в хипотезата на чл.8, ал.6 ЗУБ. Също оспорва и изводите по чл.9 ЗУБ, като претендира, че е налице основанието по чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут - поради тежки заплахи срещу живота и личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен конфликт. Отбелязва приетото от органа, че е налице основанието по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут.

В жалбата също се претендира, че същинският отказ се основавал на чл.12, ал.1, т.6 и ал.2, т.4 ЗУБ, но същото се основавало на неизвестни мотиви в становището на ДАНС. От една страна, органът на ДАБ бил обвързан от становището на ДАНС, той обаче бил задължен на основание чл.35 АПК да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да се обсъдят възраженията на заинтересованите лица, ако такива са дадени, и в пределите на своята оперативна самостоятелност да обоснове и мотивира, защо приема, че изложените в становище с рег. № М-24214 от 30.11.2022г. на ДАБ представляват сериозни основания да се предполага, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност. Жалбоподателят посочва, че в производството не е имал никаква възможност да прави възражения срещу каквото и да е становище, основано на съображения за национална сигурност по смисъла на закона, в случай, че такава опасност била налице, представлявал е и оперативен интерес, то логично било за жалбоподателя са събирани данни през целия период на законното му пребиваване в страната. По тези съображения счита, че липсва материално-правно основание за постановения отказ.

Към жалбата представи доказателства - удостоверение за граждански брак от 22.04.2010г. между З. Ал И. и българската гражданка С. Г. Г.; удостоверение за раждане на сина на жалбоподателя - А. З. Ал И., [дата на раждане] , пълнолетен; копие от карта за постоянно пребиваване.

Ответникът заместник председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, представляван по делото от юрк. Г., оспори жалбата изцяло. Допълнително представи пред съда Справка за ситуацията в Сирия към 09.06.2023г. Заяви, че обстоятелствата, за които са представени доказателства към жалбата са известни в административното производство и не се оспорват. В ход по същество юрк. Г. претендира законосъобразност на оспореното решение, позовава се на задължението на административния орган по чл.58, ал.10 ЗУБ - да изискат становище от ДАНС при получаване на молба за международна закрила. Във връзка с последното и на основание чл. 41, ал.1 ЗДАНС, Агенцията е уведомила ДАБ - МС с писмо, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност и възражава да му бъде

предоставена международна закрила. Посочва също, че преценката, дали представлява заплаха за националната сигурност, е в правомощието на и компетентността на ДАНС и становище е обвързващо за ДАБ. Основанията по чл.12, ал.1, т. 6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут, предвиждали, че е достатъчно да има сериозни основания да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, достатъчно е основание за заплаха. По тези съображения иска от съда да отхвърли жалбата. По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представените от страните, посочени по-горе.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения административен акт по реда на чл.168 АПК на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на дата 13.06.2023 г., а жалбата е заведена на дата 23.06.2023г. от Държавната агенция за бежанците, с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК.

По фактите съдът приема следното:

Не е спорно, че З. А. Ал И., посочен и с имената З. А., е гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], е съпруг на българската гражданка С. Г. - на основание сключен брак през 2010г., има син А. Ал И., пълнолетен към момента на приключване на устните състезания по делото, видно от представените към жалбата писмени доказателства, които се съдържат и по административната преписка.

На дата 17.10.2022г., З. Ал И. – посочен с тези имена, подава молба за международна закрила - л. 70 от делото, към която прилага "документи от Миграция и паспорта -в копия. По преписката е представена Заповед № 53649-1584/25.07.2022г. на директора на Дирекция Миграция, видно от която жалбоподателят е имал предоставено право на постоянно пребиваване в Република България, което е отнето със същата заповед на основание чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ - правото на пребиваване на чужденец се отнема, когато има данни, че лицето е осъдено за умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от 1 година лишаване от свобода. Заповедта е издадена на основание постъпило писмо в Дирекция Миграция - МВР за освобождаването на З. А. от затвора на дата 19.01.2022 г. същият е постъпил в затвора на 17.06.2013г. с начало на наказанието 05.04.2013 г. - присъда по н.о.х.д.3324/2008 г. на СГС, с която е осъден на 14 години затвор. за престъпление по чл.242, чл.354а от Наказателния кодекс. След извършена справка в централно бюро за съдимост, органът установил, че З. А. бил осъждан на територията на Република България - по посоченото дело общо на 16 години затвор, по дело със същата правна квалификация на престъплението - н.о.х.д. 5683/2005г. - на 3 години лишаване от свобода, и по н.о.х.д.216/212г. - на Районен съд Свиленград - за престъпление с правна квалификация 234, ал.1, вр. 54, ал.1 НК, без посочено наказание. Видно е от посочените състави на престъплението, че се касае за престъпна дейност, свързана с пренасяне през границата на наркотици в особено

големи размери (242, ал.4 НК) и за разпространение или държане на акцизни стоки без бандерол, когато такъв се изисква и в немаловажни случаи.

Предоставеният национален паспорт на жалбоподателя - л. 40 - 41 по делото, в превод на л. 39, е видно, че е издаден на 11.12.2011г., имената на жалбоподателя са З. А. (ZIAD A.), останалите данни - датата на раждане - 23.02.1975г. и в [населено място], се установяват от данните в паспорта.

По молбата за закрила са извършени следните процесуални действия от администрацията на ДАБ на дата 20.10.2022 г.: съставен е регистрационен лист, молбата за закрила е потвърдена пред длъжностно лице от ДАБ - л. 69 от делото; съставена е Евродак дактилоскопна карта, видно от която няма данни за подаване на молба в друга държава от ЕС; на същата дата са връчени и указания за процедурата, правата и задълженията на кандидата за международна закрила, както и информация и декларация във връзка с обработването на лични данни. С изрична декларация на З. А., е заявил, че владее български език.

На дата 20.10.2022 г. е проведено и лично интервю, чрез преводач С., на което е дал отговори на поставените въпроси, в това число е потвърдил, че е изтърпял присъда в затвора в С. за наркотици, от 2012 г. напуснал С.. На жалбоподателя са зададени редица въпроси, в това число уточняващи - например, представял ли се е с различни имена, на който въпрос е отговорил отрицателно. Данните, заявени на интервюто са обсъдени в мотивите на решението и приети за недоказани - твърдението че е трябвало да се сражава за опозиционните сили.

С писмо от 21.10.2022 г., е уведомен директорът на Специализирана дирекция "М" на ДАНС за подадената молба за международна закрила от З. А., [дата на раждане] в [населено място], С.. С писмо от 30.11.2022 г. от ДАНС е отговорено, че "разполага с информация, според която З. А., [дата на раждане] в С., регистриран в РПЦ - С., ПМЗ О. К. към ДАБ - МС, представлява заплаха за националната сигурност. Изрично е посочено, че ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Република България.

По молбата за международна закрила на З. А. първа по ред, зам. председателят на ДАБ се е произнесъл с оспореното по делото Решение № 9577/05.06.2023 г. като със същото е разгледал и обсъдил представените от кандидата данни на проведеното интервю, както по отношение на основанията за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ така и по отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ.

По основанията за предоставяне на международна закрила, органът е приел, че същият е изтъкнал единствено две причини - продължаващата война в С. и свързаната с това несигурност, както и нежеланието му да отслужи редовната си военна служба. По второто основание органът се е позовал на пар. 168 от Наръчника на ВКБООН по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, като е приел, че не е относимо към предоставяне на закрила. Също е приел за недоказани твърдението му, че е трябвало насила да се сражава за опозиционните сили. Прието е, че изложените от кандидата факти не обосновавали опасения от преследване на основанията по същата разпоредба, изложените от него факти не обективирали твърдения за насилие или мерки, които да представляват действия на преследване насочени лично срещу него, не се установявали дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ, липсвали предпоставки и по чл.8, ал.9 ЗУБ за предоставяне на статут, тъй като не е посочил член от семейството му да има

предоставен бежански статут.

По отношение на предпоставките по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ органът е приел, че кандидатът не е направил релевантни твърдения, не можело да се формира извод, че е бил принуден да напусне С. по причина от реална опасност от смъртно наказание, или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Органът приема, че бежанската история не обосновава и предпоставките по чл.9, ал.2 ЗУБ. Органът е обсъдил данни за обстановката в С., като е приел, че има основание по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ да му бъде предоставен хуманитарен статут, на основание формиран извод, че към момента С. се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, ситуацията е достигнала такова високо равнище на безогледно насилие, че съществували сериозни и потвърдени основания да се смята, че З. А., в качеството му на цивилно лице, ако бъде върнат в С. ще претърпи посегателствата и ще бъде изложен на заплахите по чл.9, ал.1, т.3 поради самото си присъствие на територията на страната.

След извода, че търсещият закрила отговаря на условията по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут органът се е позовал на дадения отговор от ДАНС, че чужденецът представлява заплахата за националната сигурност, възразява да му бъде предоставена международна закрила.

Органът е приел, че в случая следва да се приложи чл.17, т.1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС, която предоставяла възможност на националния орган в лицето на ДАБ да изключи лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила, когато съществували сериозни основания да се счита, че лицето представлява заплахата за сигурността на държавата членка, в която се намира. Тази разпоредба била транспонирана в националното право. Органът също е посочил, че чл.4, ал.3 ЗУБ - относно принципа за забрана за връщане се прилагал за чужденец, който е влязъл в Република България за да поиска закрила или който е получил закрила, не можело да бъде връщан на територията на страната си, където е застрашен неговият живот на основанията, посочени в разпоредбата и относими към предоставянето на международна закрила. Органът се е позовал и на предвиденото изключение от този принцип по чл.4, ал.4 ЗУБ - за чужденец, за когото имало основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност, от правата по предходната алинея не можело да се ползва чужденец, търсец или получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява заплахата за националната сигурност, или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото. Органът е приел, че З. А. не може да се ползва от чл.4, ал.3 ЗУБ, тъй като представлява заплахата за националната сигурност. Органът е посочил, че преценката, дали търсещият закрила представлява такава заплахата е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС и тяхното становище е задължително и обвързващо в производството. Поради това органът се е позовал на чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ, които предвиждали, че е достатъчно лицето да представлява заплахата за националната сигурност.

По изложените съображения, на основание чл.75, ал.1, т.2 във връзка с чл.8, и чл.75, ал.1, т.4 във връзка с чл.9 от ЗУБ, е постановен отказ да бъде предоставена международна закрила.

По делото е приета справка за ситуацията в С. с раздели за общото положение в страната и за актуалната обществено-икономическа обстановка към 09.06.2023 г.

За компетентността на органа да издаде оспореното решение са представени Заповед

№ 03-15/03.05.2022 г., издадена от председателя на ДАБ, с която на заместника му Д. К., са делегирани правомощията по чл.48, ал.1, т.1-4 ЗУБ с изключение на правомощията да отнема международна закрила.

С писмо до АССГ, по адм.д. 9240/2022г. е представено заверено копие от молби на жалбоподателя. По посоченото дело е оспорена Заповед № 5364з-1584/25.07.2022 г. на директора на Дирекция "Грация" - МВР, като с Решение № 5194/01.08.2023 г. жалбата на З. А. е отхвърлена, решението подлежи на обжалване, т.е. оспорването е висящо към датата на устните състезания по настоящото дело.

При така изложеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 ЗУБ – заместник председателят на ДАБ -по силата на делегираните му правомощия със заповед № 03-15/03.05.2022 г. на председателя на ДАБ, като разпореденото с решението, е съответно на делегираната му компетентност, доколкото е постановен отказ да се предостави статут и не е упражнено правомощие за отнемане на закрила..

Също от формална страна, решението е издадено в предвидените от закона писмена форма и с изискващото се съдържание, в това число правни и фактически основания за издаването му.

Същото е издадено в рамките на процедура, в която са предприети всички предвидени от закона процесуални действия - регистрация, предоставяне на указания за процедурата на разбираем език, назначен е преводач въпреки декларацията на кандидата, че владее български език и е проведено лично интервю, изискана е информация от ДАНС, приобщена е справка за ситуацията в С., извършен е превод на представения национален паспорт.

Чрез провеждането на личното интервю на разбираем език и връчването на указанията за процедурата , е предоставена възможност на търсещия закрила да се запознае с правата и задълженията си и да изтъкне всички факти и обстоятелства, на които основава молбата си за закрила. Видно е, че по време на интервюто са му зададени множество въпроси, относими към основанията за предоставяне на статут на бежанец, зададени са и уточняващи такива.

Що се касае до спазването на процесуалните правила, то съдът приема, че същите са нарушени съществено:

1) Административният орган е следвало да обсъди информацията и вземе предвид отказ от отбиване на военна служба, опасностите от репресии спрямо жалбоподателя в случай на отказ от отбиване на военна служба, както и от възможностите жалбоподателят да участва в извършването на военни престъпления, ако бе останал в С. и бе включен в армията, като съобрази даденото тълкуване в Решение на СЕС от 19 ноември 2020 г. по дело EZ, С- 238/19, **ECLI:EU:C:2020:945**.

С посоченото решение е дадено тълкуване на чл. 9 параграф 2, буква д) от Директива 2011/95. Разпоредбата е озаглавена "Действия на преследване", като има предвид прилагането на чл.1 А от Женевската конвенция, видно от параграф 1 на същата разпоредба. Съгласно тълкуваната хипотеза - по чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, действията на преследване могат да приемат и формата на " д) наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2;" видно е, че чл.8, ал. 5, буква д) от ЗУБ възпроизвежда идентично разпоредбата на директивата като форма на преследване.

Вместо да обсъди посоченото основание по националното право - по чл.8, ал.5, буква д) ЗУБ и съобрази даденото тълкуване от Съда на ЕС на чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, по цитираното по-горе дело, административният орган се е позовал само на глава V, буква В от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец " издаден от службата на ВКБООН, като е изложил и доводи, че сирийският гражданин е напуснал държавата си за да търси по добър живот. Административният орган е следвало да обсъди личното положение на молителя и изнесените от него данни в контекста на посочените основания по националното право и правото на ЕС и даденото задължително тълкуване от СЕС с решението на съда по дело EZ, C-238/19, при преценката дали са налице действия на преследване по смисъла на - по чл.9, ал.1 във връзка с ал.2, буква д) от Директива 2011/95, като основание за предоставяне на международна закрила.

Като не е обсъдил личното положение на жалбоподателя от гледна точка на чл. 8, ал.5, буква д) ЗУБ и чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, не е събрал и обсъдил доказателства, а се е позовал само на глава V, буква В от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец " издаден от службата на ВКБООН, административният орган е допуснал не само процесуално нарушение по чл.75, ал.2 ЗУБ, но и несъответствие с приложимия материален закон на издаденото от него решение, доколкото не може да се установи съответствието му с приложимите разпоредби.

2) В частта, в която органът се е позовал на изключващите клаузи - по чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ и основанието "заплаха за националната сигурност" на основание становището на ДАНС. Органът

се е позовал в тази връзка и на чл. 17, т. 1, г. на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, според която Държавите членки могат да изключат от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако са налице сериозно основания, че лицето представлява заплаха за сигурността на държавата - членка, в която се намира. Цитирани са и разпоредбите на чл. 4, ал. 4, вр., ал. 3 от ЗУБ, като органът е посочил, че нормата на директивата е транспонирана в националното право. Органът е следвало да изложи мотиви във връзка с основанието "сериозни основания да се предполага, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност". Предвид на това в частта, в която е приложена изключващата клауза и не е предоставен хуманитарен статут, е допуснато процесуално нарушение – неизлагане на мотиви, доколкото органът е бил задължен за това. В Член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква "г" от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Същевременно с Решение на Съда на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С- 159/21 е дадено тълкуване чл.17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС ведно с други разпоредби, като е прието, че:

"(т. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява

заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище."

Следователно, приложената в процесното решение национална изключваща клауза, свързана с националната сигурност, без да се изложат мотиви от компетентния орган, взел решението по молбата за международна закрила, е в нарушение на даденото тълкуване на член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС. Становището на ДАНС по преписката, следва да се приеме за немотивирано становище по смисъла на т. 2 от Решението на СЕС по дело С - 159/21, тъй като писмото не съдържа изложени факти по същество. В цитираното решение СЕС се посочва, че "... единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение." Съо съдът приема, че решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и с оглед на тази информация самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен."

Следва да се посочи, че макар и да е посочил само изключващата клауза по чл.17, т.1, буква г) от Директива 2011/95, относима към предоставяне на субсидиарна закрила, т.е. хуманитарен статут по националното право, органът се е позовал и на чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ -изключващи клаузи по националното право относими към изключване от предоставяне на статут на бежанец (чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ) и от предоставяне на хуманитарен статут (чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ).

На следващо място, по отношение на жалбоподателя е доказано, че е извършил престъпления, при това свързани с наркотици и е бил осъден за последното на лишаване от свобода 14 години, като въпреки, че е освободен предсрочно, му е наложена пробационна мярка. Посоченото обстоятелство не е обсъдено обаче от административния орган като относимо към преценката както за предоставяне на статут на бежанец, така и хуманитарен статут в нарушение на задължението му по чл. 75, ал.2 ЗУБ. Органът се е позовал на чл.4, ал.3 и ал.4 ЗУБ, но не е взел предвид, че освен съображението национална сигурност, съдържат и друго основание, относимо към молителя – извършеното престъпление. Съгласно чл.21, параграф 2 от Директива 2011/95 възпроизвежда по същество текстът на член 33, параграф 2 от Женевската конвенция, се предвижда изключение от този принцип, като на държавите членки се

предоставя дискреционното правомощие да връщат бежанец, когато това не им е забранено по силата на международните задължения и има сериозни основания да се смята, че бежанецът представлява заплаха за сигурността на държавата членка, в която се намира, или когато, като осъден с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, той представлява заплаха за обществото в тази държава членка. Извършването на тежко престъпление също е относимо към изключващи клаузи, както по националното право, така и по правото на ЕС, но органът не обсъдил и съборазил това обстоятелство, в това число не е съборазил съдебна практика на Съда на ЕС по този въпрос - Решение от 06 юли 2023г. по преюдициално дело C-663/21 на Съда на ЕС, постановено по идентично основание, относимо към отнемането на статут, идентично с предвиденото по чл.21, пар. 2 от Директива 2011/95 - делегация на принципа за забрана за връщането при извършено тежко престъпление, както и Решение на Съда на ЕС от 13 септември 2018г. по преюдициално дело C-369/17 по отношение на чл.17, , параграф 1, буква б) от директива 2011/95/ЕС.

Административният орган е допуснал не само процесуално нарушение по чл.75, ал.2 ЗУБ, но и несъответствие с приложимия материален закон на издаденото от него решение, доколкото не може да се установи съответствието му с приложимите разпоредби поради неизлагане на мотиви в съответствие със задължението му по тази разпоредба.

Посочената разпоредба - чл.75, ал.2, първото изречение от ЗУБ задължава административният орган: "При произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила."

При горните обстоятелства, с оглед правото на защита на търсещото закрила лице и необходимостта от изясняването на допълнителни обстоятелства по процесната молба за закрила, съдът не следва за пръв път да обсъжда по същество дали на основанията по чл. 8, ал.5, буква д) ЗУБ и чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95 следва да бъде предоставена международна закрила на жалбоподателя, или дали действително следва да бъде приложена изключваща клауза спрямо него.

По изложените съображения, при издаване на оспореното решение са

допуснати нарушения на чл. 75, ал.2 ЗУБ във връзка с чл.9 и чл.35 АПК, които са съществени, тъй като са довели и до несъответствие на оспореното решение с приложимите материално-правни разпоредби. Оспореното решение е незаконосъобразно на основанията по чл. 146, т.3 и т. 4 от АПК, с оглед на което съдът следва да постанови неговата отмяна.

Съгласно чл.85, ал.5 ЗУБ, когато административният съд отмени обжалваното решение на административния орган и върне преписката със задължителни указания за ново произнасяне по молбата за закрила и не е определил срок за издаване на новия административен акт, председателят на Държавната агенция за бежанците е длъжен да вземе ново решение в срок до три месеца. Тъй като се налага събирането на нови доказателства, този срок следва и да бъде определен от съда. Тъй като решението на административния съд подлежи на касационно обжалване, съгласно чл.85, ал.4 ЗУБ, то новото произнасяне следва да бъде извършено в посочения от закона срок само след евентуалното влизане в сила на разпореденото от настоящия съд. При тези обстоятелства, съдът не следва да определя различен срок от предвидени в чл.85, ал.5 ЗУБ, поради което не следва и да постанови изричен диспозитив със съдебното решение по този въпрос.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК , АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на З. А., [дата на раждане] , гражданин на С., Решение № № 95773/05.04.2023 г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България , с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, по молба на лицето с рег. № РД 09-3944/20.10.2022г. и в производство по общия ред.

ВРЪЩА преписката на заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците за ново произнасяне в производство по общия ред по молба с рег. № РД 09-3944/20.10.2022г. за международна закрила, подадена от иад А., [дата на раждане] , гражданин на С., като съобрази задължителните указания на съда по прилагането на закона, изложени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи.

Съдия: